

Eitt solidariskt samfelag

Í DAG er stytsti dagur av árinum. Harvið eisini hin myrkasti, men ber hann tí eisini í sær, at vit ganga móti lósari tíðum. Lýðkan og ljósið fara aftur at vinna á myrkirinum.

HETTA verður vónandi eisini galdandi á øðrum økjum enn hvat viðvikur árstíðini og veðrinum. Mong fólk eru illa fyri fíggarliga og vónloysið er ikki ókent fyribrigdi.

Á POLITISKA økinum hevur skjótt farna ár verið merkt av ruðuleika sum endaði við, at fólk vóru boðsend til valborðið. Enntá tvær ferðir eftir bert trimum vikum. Løgtingsvalið gjørdist ein stórsigur til Javnaðarflokkin, sum undan valið fædd seg fram sum flokkurin, sum vildi geva fólk livsvónina aftur. At tað aftur fór at bera til hjá øllum, at liva og virka her í landinum.

SAMRÁÐINGARNAR um nýtt landsstýrið eru enn ikki loknar og enn ber illa til at siga hvønn veg tað ber. Vit mugu bert vóna, at hesar samráðingar fara til, at vit fáa eitt sterkt og mannavinarligt stýri, sum kann gera gerandisdagin hjá feroyinginum lagaligari.

MEN sum stóðan tykist vera í landinum, so vita flest okkara, at vit ikki í næstu framtíð kunnu vænta okkum »jóládagar« í víðari merking, men at vit enn eitt bil verða at knógva okkum ígjøgnum gerandisdagin — men kortini við vónini um, at rákið vendir sum frálíður.

TÍ ER VÓN fólksins fokin, so er alt mist, og politikarar okkara — hvussu vælmeinandi teir annars eru — kunnu tá allir sum ein breiða omanvyr seg. Er fyrst vilji fólksins nóg mikið skerdur av politiskari ófrættatalu, um at alt má og skal fara á bláman, so er eing-

in framtíð í landinum fyri tey nógvu, brt fyri tey fáu.

HETTA má ikki henda í størri enn higartil og einasta byrging fyri hesi vanlukku gongd er ein solidariskur politikkur, sum menna kann og gera skilagóða nýtslu av tí treysti, ið enn kanska bragdar í pørtum av fólk okkara.

GLEÐIS- og friðarhátíðin stóra, jólini, kemur nú helst upp ímillum samráðingarnar um skipan av nýggjum landsstýri.

TÍBETUR kunnu vit kanska siga, tí hastverk er sum kunnugt lastverk — og kanska kunnu vit sum eitt av jóla- og nýggjársynskjunum ynskja, at tann halgífríður, sum nú fellur yvir foldina, fær okkum øll eins og politikkarar okkara, at ganga í seg sjálvar, sleppa aggi og stívrøndum sinnismunum og veruliga taka til sín boðskapin um frið og jørð og góðan tokka mill-

um manna og fáa í lag samstarv um politiska leiðslu av hesum neyðstadda landi.

TÍ ERU TEIR, ið samráðast skulu, so persónliga lítillættnir, so andaliga stórlættnir, og so politiskt skilagóðir, at teir í ávisum munum megna at vinna á sær sjálvum, so eru teir eins stórir og teir, ið vinna ein heilan stað — og tástani kunnu tey góðynski, ið ljóða úr øllum halgihúsum landsins hesa hátíð veruliga verða teimum og tjóðini at gagni.

sosigaley

Dimmatelling

DAÐABLAÐIÐ

14. SEPTEMBER

FRIÐ FØROYAR

NORÐSTYÐ

Sambandið meira medgjørilig nú!

Vit finga onga nýggja samgongu hesumegin jól ella nýggjár. Men hetta er so heldur einki nýtt, tí vanligt hevur verið, at landsstýrið er ongantið skipað fyrr enn út í januar mánað. So verður helst eisini hesaferð.

Men teir goðu harrar, sum sita og samráðast um nýtt landsstýri mugu gera sær greitt, at tað hevur skund at fáa eitt stýri at taka við, nú stóðan í landinum kanska er meira álvarssom enn nakrantíð fyrr.

Javnaðarflokkurin er í lotuni í samráðingum við Sambandsflokkinn. Ikki kann sigast annað enn, at tónin sambandið hevur lagt fyri dagin nú, er ein annar enn hann var tað, tá

umboð fyri báðar flokkarnar hittust til hitt fyrsta samráðingurumfarið stutt eftir valið.

Sambandið hevur fingið eitt upplegg frá Javnaðarflokkinum, og hevur gjørt sær rættliga stóran ómak at svara hesum uppleggi aftur. Sambært formanni fólksins í sjónvarpinum hóskvöldið, so skilt, at tað er ikki nakað ófrávikið krav bara at fara rein- dyrkaðan sambandspoli- tikk. Hann hevur sannað, at tá fleiri flokkar skulu samarbeiða, so neyðast allir at geva seg, eisini sambandið. Tað boðar frá góðum og er tað ikki sørt av eini kærkomnari jóla- gávu til Føroya fólk, at sambandsbøvdingin, sum áður hevur verið so treisk-

ur og steilur, nú bráðliga er lendur við báðum bein- um á jørðini og er fúsar at lurta eftir, hvat onnur meina og hugsar. Tí við sambandspolitikki aleina fáa vit so als onki lands- stýri.

Enn er ov tíðliga at siga nakað um eina møgulega samgongu millum Javnaðarflokkin og samband- ið. Sjálvsstýrisflokkurin skal eisini uppi, og hann hevur uttan iva sini ynski. Eisini tey mugu teir stóru flokkarnir lurta eftir og taka støðu til.

Vit hava fyrr vist á, at tað eru fyrimumir við at skipa samgongu millum A. og C. og somuleiðis við at skipa samgongu mill- um B. og C. So er bara spurningurin við hvørjum

av hesum flokkum Javnaðarflokkurin best kann fáa gongd á samfelagið aftur við. Tað er tí ógvu- liga avgerandi, hvat Sam- bandið hevur at siga til upplegg Javnaðarflokks- ins og hvørji uppskot hann sjálvur kemur við.

Nú vita vit, at Sam- bandið ber orð fyri at vera sera konservativt. Einki skal broytast. Alt skal vera við tað samla. Hetta hava serliga sambands- menn oftani brúkt sum eian styrki, tá tað ræður um at reka varðligan bú- skaparpolitikk. Og tað kann vera nakað um tað.

Men Javnaðarflokkurin eigur og má ikki slaka so mikið fyri tí gamla og kon- servativa sambandsanda- num, at flokkurin gongur

burtur frá sinum undan valinum um at fáa gongd á aftur: nevniliga lyftun- um um at skapa nýggj ar- beidspláss og tryggja, at ikki fólk í hópatali gerast arbeiðsleys í næstum.

Sparngar fara sjálvandi at krevja sitt, men vit kunnu ikki bara spara okkum burturúr kreppuni. Vit mugu eisini framleiða okkum burtur úr henni. Og hóast tað kann tykjast torført at siggja glottar á framleiðsluokinum, so mugu vit lata allar heilar fara í gongd at finna fram til nýggjar framleiðslur og nýggj arbeiðspláss. Hevði tað ikki verið eitt hugskot hjá tí nýggja landsstýri- num at sett á stovn ein hugskotsdepil, t.v.s. har nokur av okkara bestu høvdu innan fyri flest øll óki fingi til uppgávu at bróta upp úr nýggjum á framleiðsluokinum og verða ráðgevandi hjá myndugleikunum — á sama hátt sum landsstýr- ið átti at sett ein arbeiðs- bólk at komi við uppskoti um, hvussu vit kunnu

spara pening innan tað al- menna við rationalisering- um, effektivisering og skilagóðari langtíðarplan- legging.

Men jólini eru í hondum, og vónandi fara eisini tey at smitta av uppá samráð- ingarviljan hjá flokkun- um, soleiðis at vit stutt eftir nýggjar fáa eina sam- gongu, har allir partar hava álit á hvørjum øðr- um, og har alt persónligt brigsí einaferð med alla verður lagt á hillina. At tað verður farið til arbeið- is útfra hesum setningi.

Góð jól og eitt gott nýggjár.

tiðindablaðið
sosialurin